

ΤΗΝ ΕΛΕΓΑΝ ΜΑΡΙΑ – BEING MARIA

Σκηνοθεσία: Τζέσικα Παλούντ

Σενάριο: Τζέσικα Παλούντ, Λορέτ Πολμάν

Ηθοποιοί: Αναμαρία Βαρτολομέι, Ματ Ντίλον,
Σελέστ Μπρουνκέλ, Τζουζέπε Μάτζιο,
Ιβάν Ατάλ, Μαρί Ζιγιάν, Ζονάταν Κουζινιέ

Φωτογραφία: Σεμπαστιέν Μπουσμάν

Μοντάζ: Τομά Μαρσάν

Μουσική: Μπενζαμάν Μπιολέ

Χώρα: Γαλλία (Εγχρωμη)

Διάρκεια: 102'

Προβολή Δευτέρας: Ώρα 7.00 μ.μ.

Προβολή Τρίτης: Ώρα 9.30 μ.μ

Η ταινία κέρδισε το Βραβείο Κοινού στο Sarasota Film Festival, 2025 και υποψηφ/τες.

Η άγνωστη, αληθινή, ιστορία της Μαρία Σνάιντερ πριν και μετά το «Τελευταίο Τανγκό στο Παρίσι», σε μια ταινία που βρίσκει το κέντρο της ηρωίδας του, ακόμη κι όταν (την) χάνει στα σημεία.

Μια αληθινή ιστορία, ένα διαχρονικό ερώτημα για τα όρια της ηθικής στην τέχνη και ένα καλοστημένο δράμα που μένει μετέωρο ανάμεσα τους, επιλέγοντας τη λιγότερο αιχμηρή προσέγγιση.

Είναι προς τιμήν της Τζέσικα Παλίντ ότι τιτλοφορεί την ταινία της «Την Έλεγκαν Μαρία», δίνοντας ουσιαστικά όνομα σε μια γυναίκα που λίγοι - στην

εποχή μας σίγουρα - γνωρίζουν ποια είναι και ακόμη λιγότεροι την ιστορία που την ακολουθεί. Άγνωστη για χρόνια και τυλιγμένη με ένα πέπλο φημών και ανυπόστατων «τεκμηρίων», η ιστορία της Μαρία Σνάιντερ έγινε γνωστή από το ορότιπλο βιογραφικό βιβλίο της ξαδέλφης της, Βανέσα Σνάιντερ που κυκλοφόρησε το 2018. Ουσιαστικά, δηλαδή, έγινε γνωστό το πόσο τραυματική ήταν η εμπειρία της στα γυρίσματα του «Τελευταίο Τανγκό στο Παρίσι», με αποτέλεσμα η ίδια να μην καταφέρει ποτέ να το ξεπεράσει, ακολουθώντας μια ζωή χωρίς κέντρο και φιλοδοξία, με καταχρήσεις και λάθος επιλογές, στα όρια του περιθωρίου.

Η ιστορία γύρω από το «Τελευταίο Τανγκό στο Παρίσι» υπάρχει αυτούσια στην ταινία. Και μάλιστα με όσο το δυνατόν τολμηρό και θαρραλέο τρόπο, χωρίς να μένει στην «κίτρινη» πλευρά των γεγονότων (βλ. η σκηνή με το βούτυρο, όπως έχει διαδοθεί μέσα στις δεκαετίες) και δίνοντας με στιβαρή γραφή και ερμηνευτικά με πραγματικό άλμα της Αναμαρία Μπαρτολομέι τη διάσταση του τραύματος, αφού επρόκειτο στην ουσία για έναν «βιασμό», προαποφασισμένο από τον Μπερνάρντα Μπερτολούτσι και τον Μάρλον Μπράντο (ένας πειστικός Ματ Ντίλον), εν αγνοία της Σνάιντερ. Και, ναι, είναι μια από τις κομβικές σκηνές της ταινίας, η οποία όμως, ευτυχώς, δεν μένει εκεί, αλλά ακολουθεί την ηρωίδα μέχρι το τέλος, σε μια διαδρομή που σηματοδεύτηκε από ένα γεγονός που έκρουσε μέσα του τις άγνωστες τότε διαστάσεις μιας ολόκληρης εποχής.

Η Παλίντ ακολουθεί τη Σνάιντερ (η οποία έπαιξε το 1975 στο «Επτάγγελα Ρεπόρτερ» του Μικελάντζελο Αντονιόνι αλλά σιγά σιγά αποσύρθηκε ως «ανεπιθύμητη» από τη βιομηχανία, λόγω των διαφωνιών της για την απεικόνιση των γυναικών στις ταινίες, συνεχίζοντας να παίζει σποραδικά σε μικρότερες παραγωγές) χωρίς ιδιαίτερες εξάρσεις, παρά τα σημανόμενα που σημάδεψαν και τη μετέπειτα ζωή της (εθισμό σε ναρκωτικές ουσίες, ερωτικές σχέσεις με γυναίκες) και με γενική οδηγία τη μέση οδό, αν και με μια φυσικότητα που προδίδει στα σίγουρα την «αγάπη» της Παλίντ για την ηρωίδα της. Μια ηρωίδα που τη βρίσκει και τη χάνει μέσα σε δύσκολες ατραπούς, καθώς η Αναμαρία Μπαρτολομέι (επιβεβαιώνει πως είναι μια σπουδαία ηθοποιός, ικανή για ακόμη πιο δύσκολα πράγματα) προσπαθεί να συγκεράσει τη σύνθετη προσωπικότητα μιας γυναίκας που ήταν και πρωτοπόρα για τη γυναικεία σεξουαλικότητα (πληρώνοντας γι' αυτό) και θύμα μιας πρακτικής που υπήρξε συνήθης για χρόνια στα κινηματογραφικά συνεργεία - ειδικά από αντρικές κυρίαρχες φιγούρες και το σύστημα που τους συντηρούσε όπως ήταν ο Μπερνάρντο Μπερτολούτσι.

Η συζήτηση που ανοίγει για τα όρια της ηθικής στην τέχνη, κατά πόσο μπορεί κανείς να «θυσιάσει» την αξιοπρέπεία του προκειμένου να υπηρετήσει ένα όραμα, την αιώνια πάλη γυναικών και αντρών ως προς τα δικαιώματα στην «ελευθερία» και την «ελευθεριότητα» και πως η σεξουαλική επανάσταση των 60s και των 70s υπήρξε κάλυψη για βίαιες πρακτικές που σήμερα θα είχαν ανασταλεί από την - ευτυχώς - ορατότητα ιστοριών σαν αυτήν της Σνάιντερ, είναι ανοιχτή σε όλη τη διάρκεια της ταινίας. Οι σκέψεις του «τι θα γινόταν αν» και πού ακριβώς θα βρισκόταν μια πραγματικά σπουδαία ηθοποιός, αν η βιομηχανία δεν της επιφύλαζε μια τόσο δυσάρεστη «έκπληξη» στο ξεκίνημά της, ολοκληρώνουν τις διαδρομές σκέψης, καθώς αντιλαμβάνεσαι πως το σημαντικότερο κομμάτι της ταινίας αυτής είναι ότι στην ουσία παρακολουθείς μια γυναίκα που προσπαθεί να ξανακερδίσει τον εαυτό της και να βρει τη (σωστή) θέση της στον κόσμο - του σινεμά και της ζωής.

Η πράξη αγάπης της Παλίντ προς τη Σνάιντερ δεν θα πάει ποτέ βαθύτερα και δεν θα τολμήσει να απαντήσει ποτέ σε κανένα ερώτημα, δικαιώνοντας ωστόσο έστω και σε επίπεδο ορατότητας μια γυναίκα που θα έπρεπε να είναι γνωστή για αυτά που έκανε και όχι για αυτά που δεν ρωτήθηκε ποτέ αν θέλει να κάνει.

ΜΑΝΩΛΗΣ ΚΡΑΝΑΚΗΣ

Ψυχρό, σκοτεινό και πικρό, μα βαθιά ρομαντικό και απίστευτα θαρραλέο, το **“Τελευταίο Τανγκό στο Παρίσι” (1972) του Μπερνάρντο Μπερτολούτσι είναι μια σοκαριστικά διεισδυτική μελέτη πάνω στη σύγχρονη αστική αλλο-**

τρίωση, η οποία διαμόρφωσε καθοριστικά το κινηματογραφικό σκηνικό μιας εποχής που βίωνε μελαγχολικά το “τέλος της γιορτής” (των ανέμελων, απελευθερωτικών και αισιόδοξων 60s). Προκάλεσε σκάνδαλο με τη διαβόητη σκηνή βιασμού με το βούτυρο, κέρδισε οσκαρικές υποψηφιότητες σκηνοθεσίας και ερμηνείας, γέννησε σφοδρές αντιπαραθέσεις, γνώρισε μεγάλη εμπορική επιτυχία και πέρασε στην ιστορία. Τον τελευταίο καιρό η ταινία επανήλθε στη δημοσιότητα λόγω των καταγγελιών της πρωταγωνίστριάς της, Μαρία Σνάιντερ, περί κακοποίησής της στη συγκεκριμένη σκηνή. Αυτή δεν υπήρχε αρχικά στο σενάριο και ο Μπερτολούτσι, σε συνεννόηση με τον Μάρλον Μπράντο, τη γύρισε απροειδοποίητα, προσπαθώντας να αιφνιδιάσει την αμήχανη ηθοποιό του, αποσπώντας έτσι “μια αληθινή αντίδραση δυσφορίας και οργής”. Εκείνη τραυματίστηκε ψυχολογικά σε βαθμό που δεν μπόρεσε ποτέ να ξεπεράσει την οδυνηρή εμπειρία και η **Τζεσικά Παλίντ (“Revenir”), νεαρή συνεργάτης του Μπερτολούτσι στους “Ονειροπόλους”, αγκαζάρει τώρα τον Ματ Ντίλον ως Μπράντο και την Αναμαρία Βαρτολομέι (“Το Γεγονός”) ως Σνάιντερ για να μας αφηγηθεί την αληθινή ιστορία.**

Οδηγούμενη από το εξομολογητικό “Tu t'appelais Maria Schneider”, λογοτεχνικό χρονικό της δημοσιογράφου και ξαδέλφης της Μαρία, Βανέσα Σνάιντερ, η Παλίντ υιοθετεί τη ματιά μιας αθώας 19χρονης που νομίζει πως ζει ένα όνειρο. **Αναπαριστά πειστικά την εποχή, αποσπά μια αφοσιωμένη ερμηνεία από την ταλαντούχα Βαρτολομέι, αλλά, αν και δραματικά προσηλωμένη, περιγράφει διεκπεραιωτικά μια προσωπική κάθοδο, χωρίς επιστροφή, στην κόλαση, θέτοντας εν παρόδω και χωρίς αιχμές το περίπλοκο ζήτημα γύρω από τη σχέση ηθικής στάσης και καλλιτεχνικής δημιουργίας.**

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΗΤΣΗΣ

JESSICA PALUD

Βοηθός σκηνοθέτη, Σεναριογράφος και σκηνοθέτης. **Φιλμογραφία (σκηνοθέτης και σεναριογράφος):** Merteuil (Post-production TV Series), Την έλεγαν Μαρία (2024), Revenir (2019), Marlon (Short 2017), Poupée (Short 2016), Les yeux fermés (2013).

Φιλμογραφία Βοηθού σκηνοθέτη: Toutes nos envies (2011), Itinéraire bis (2011), Η μεγάλη φυγή (2010), Manes kai kores (2009), Welcome (2009), Ο θόρυβος των άλλων γύρω μας (2008), Ο Ασπερίξ στους Ολυμπιακούς Αγώνες (2008), La tête de maman (2007), Είμαι καλά, μη σε νοιάζει (2006), Μαρία Αντουανέτα (2006), Belle, enfin possible (Short 2005), Albert est méchant (2004), Saint-Germain ou La négociation (TV Movie 2003).